

здійснення розрахунків, купівля-продаж монетарних металів тощо. Основу банківської діяльності становлять грошово-кредитні відносини, об'єктом яких є гроші та грошові зобов'язання. Банківська діяльність багатогранна і є формою фінансового, кредитного і валютного регулювання.

Література:

1. Музика-Стефанчук О.А. Сучасні проблеми тлумачення норм фінансового права / О. А. Музика-Стефанчук, А.А. Мазниця. – Кам'янець- Подільський : Рута, 2014. – 232 с.
2. Нагребельний В.П. Розвиток публічно-правового регулювання у сфері банківської діяльності / В.П. Нагребельний // Демократичні засади державного управління та адміністративне право : монографія / [кол.: авт.: Ю.С. Шемшученко, В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, І.О. Кресіна, В.П. Нагребельний та ін.] ; за заг. ред. д.ю.н. В.Б. Авер'янова. – К. : Юрид. думка, 2010. – С. 455-469. 192 74.
3. Нагребельний В.П. Державне регулювання / В.П. Нагребельний, М.В. Оніщук // Юридична енциклопедія : енциклопедія : в 6 т. – Т. 2 : Д-Й / Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України; [ред. Ю.С. Шемшученко]. – К. : Укр. енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1999. – С. 118–119.

УДК 340.

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ: ПОЗИТИВНИЙ ТА НЕГАТИВНИЙ АСПЕКТ

Студент Д.К. Бугай, гр. БП-13

Студент С.І.Сова, гр. СП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Юридична відповідальність є інститутом, який має відношення до інтересів кожної людини. Юридична відповідальність пов'язана із функцією держави з охорони правопорядку і є втіленням прав та свобод людини і громадянина у соціальну дійсність.

По-перше - юридична відповідальність це примусовий захід впливу. По друге – це засіб самозахисту суспільства від посягань на його основні засади.

Соціальна відповідальність є нерозривною єдністю позитивного та негативного аспектів. Вона має дві форми реалізації. Це є два способи зовнішнього прояву: позитивну (добровільну) - виражається в реакції на виконання вимог соціальних норм, у його соціально корисній поведінці, та на неї, і негативну (примусову) - виражається в реакції на порушення соціальних норм і застосування визначених заходів суспільного і (або) державного примусу.

Вказані різновиди соціальних норм, яких дотримується або порушує людина, поділяються на такі основні види соціальної відповідальності: моральну, політичну, релігійну, корпоративну, юридичну та ін.

У суспільстві різновиди соціальної відповідальності існують у єдності та взаємодії. Виникнення ж юридичної відповідальності історично зумовлено, насамперед, тим, що система соціальної відповідальності первіснообщинного суспільства виявилася непристосованою до реалій соціально неоднорідного суспільства.

Соціальна відповідальність - це реакція на виконання або порушення соціальних норм.

Юридична відповідальність включає в себе позитивну (перспективну, добровільну) відповідальність за протиправну поведінку (негативну, ретроспективну). У вітчизняному правознавстві існують різні підходи до позитивної юридичної відповідальності:

- позитивна відповідальність - почуття відповідальності;
- позитивна юридична відповідальність - обов'язок дотримуватися норм права;
- позитивна юридична відповідальність-правомірна поведінка;
- заохочувальна позитивна юридична відповідальність та ін.

Основні підходи до негативної юридичної відповідальності:

- юридична відповідальність - покарання;
- юридична відповідальність - реалізація санкцій;
- юридична відповідальність - міра державного примусу;
- юридична відповідальність - реакція суспільства на правопорушення;
- юридична відповідальність - обов'язок перетерпіти обмеження;
- юридична відповідальність - оцінка (осуд);
- юридична відповідальність за правопорушення;
- юридична безвідповідальність суб'єктів права.

Держава здійснює своє право щодо застосування заходів юридичної відповідальності у три етапи: а) заборона суспільно небезпечних вчинків і передбачення відповідних заходів у санкціях правових норм; б) індивідуалізація санкцій та їх застосування щодо конкретних правопорушників; в) забезпечення відшкодування правопорушниками відповідних втрат.

Саме процес реалізації юридичної відповідальності повинен здійснюватися на засадах законності, обґрунтованості, доцільності, невідворотності та справедливості.

Література:

1. Общая теория государства и права. Академический курс в 2-х томах. Под ред. проф. М.Н. Марченко. Том 2. Теория права. - М.: „Зерцало”, 1998. – 404 с.
2. Хавронюк М. І. Дисциплінарні правопорушення і дисциплінарна відповідальність: Навчальний посібник - К.: Атіка, 2003 - 240 с.
3. Рабінович П.М., Хавронюк М.І. Права людини і громадянина: Навчальний посібник – К.: Атіка, 2004 – 464 с.

4. Конституція України: прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року // Урядовий кур'єр 1996, №129-130 від 13.07.96.
5. Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2003. - №5: Цивільний кодекс України: Офіційний текст. К.Юрінком Інтер, 462 с.
6. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права – 2016. – № 4.

УДК 346.7

СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗЕЙ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

Студент Д.К. Бугай, гр. БП-13

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Стан світової легкої промисловості характеризується тенденцією до постійного економічного росту, що пов'язано зі збільшенням населення Землі, його купівельною спроможністю та потребою споживача у придбанні якісного товару. Відповідно і світовий ринок легкої промисловості розвивається динамічно, що супроводжується появою потужних лідерів у сфері розвитку легкої промисловості, якими вважаються Китай, Туреччина, Індія, США, Німеччина. Основою такого лідерства є наявність у вищезазначених країнах стратегії та плану розвитку галузей легкої промисловості, що безпосередньо закладено в законодавстві цих країн. Україна має потужний потенціал для перетворення легкої промисловості у стабільну та конкурентоспроможну галузь народного господарства. Основними чинниками, що стримують розвиток національної галузі легкої промисловості є: велика кількість текстильного імпортного товару, в тому числі із зниженою митною вартістю (“секонд-хенд”) наявність великої кількості підприємств, які перепродують товари легкої промисловості, замість того, щоб їх випускати; активний довготривалий процес перепрофілювання або повної ліквідації підприємств легкої промисловості у зв'язку із неможливістю подальшого функціонування; відсутність сприятливих умов для закупівлі технологічного обладнання, яке не виробляється в Україні; розукрупнення швейних, трикотажних та взуттєвих підприємств на дрібні виробництва, що переходять на єдиний податок або у тіньове виробництво; відсутність рівних умов для великих підприємств і малого бізнесу щодо особливостей оподаткування, звітності; відсутність наукового підходу до створення нормативно-правової бази, яка регулює процеси функціонування галузі легкої промисловості.